

(27 min irauten)

Filmaren idazkia :

“Moltsa ala bizitza!”

“Arre!”

Hau arratoi pirata da. Pizti maltzur eta zitala, nahi zuena hartzen zuena eta lapurtzen zuena jaten zuena. Bere bizitza etengabeko banketea zen.

“Hartu!”

“Arre!”

Bere hortzak horiak eta zorrotzak ziren eta bere jokamoldea lotsagarria zen.

Arratoi pirata zamalka eta zamalka ibiltzen zen bideetatik. Zamalka zihoan bidaiarien janaria lapurtzen.

“Alde! Alde!” (erleari)

“Zatoz!”

Bidetik saltoka untxitxo bat zihoan. Bat-batean, gelditu zen eskuak altxatuz bide erdian arratoia baitzegoen esanez :

- “Nor dator bidetik? Emaidazu zure tarta eta pasta guztiak!”
- “Pastak? Ez!”
- “Eman txokolatea eta pastelak !”
- “Agur!”

-Ez al dakizu naizela arratoi pirata! Arratoi pirata! Arratoi pirata! Bai! Bai! Arratoi pirata naiz eta daramazun guztia niretzat da!

“Ez dut pastelik!” erantzun zuen untxitxoak. “Lore xorta bat daramat. Begira!”

Arratoi piratak mespretxuz begiratu zuen. Baina agindu zion: “Tira, emadazu!”

“Hartu!”

“Hirusta hauek ez dute oso goxo ematen! Hirusta hauek izugarri zaporegabeak dira!

Baina arratoi pirata naiz beraz hirusta hauek niretzat dira!”

“Opilak? Edo gailetak!?” Bidetik urtxintxa bat zihoan. Bat-batean gelditu zen hostoak bezala dardaka.

Bere aurrean, arratoi pirata baitzegoen oihukatuz: poltsa! (eztula) poltsa ala bizitza! Zure opilak eta pastelak eman! Baita txokolatea ere! Arratoi pirata banaiz! Arratoi pirata! Eta bidean dagoen guztia nirea da eta kitto!

“Ez dut opilik.” Erantzun zuen urtxintxak. Hur zaku baino ez da.

“Hurrak?”

Arratoi lapurrak zakua hartu eta marru egin zuen: Aitzakiarik ez ! Ustel daudela ematen du. Oh! Hur hauek izugarri gogorrak daude! Baina arratoi pirata naiz eta hur hauek neureak dira! Arre!

Bidetik inurria ilara bat zihoan. Bat -batean, izutuak gelditu ziren. Hortzak erakutsiz, arratoi piratak irribarretsu ohiukatu zuen:

“Geldi! Zuen gozoki eta piruletak eman! Zuen gozokiak emateko! Ni arratoi pirata banaiz! Arratoi pirata! Arratoi pirata!

Bai, ni, arratoi pirata naiz eta inork ez dit uko egingo!

“Ez dugu gozokirik! erantzun zuten inurriek. Hosto berde hau baino ez dugu!”

“Hau ezin da izan! Emaidazue! Agindu zien arratoi piratak.

Hosto hau itsusi eta mikatza da: eta fin baino finagoa da! Baina, arratoi pirata naiz eta hosto hau jango dut...nik.

Goazen!

“Arre ! Arre ! ”

“Ospa!”

“Goazen!”

Eskerrik asko edo mesedez esan gabe, arratoiak berdin jarraitu zuen. Armiarma baten harrapakiak, katu baten esnea, eta bere zaldiaren janaria ere lapurtu zituen.

Bidetik zihoazen animaliak gero eta argalago, eta argalago, eta argalago zeuden. Bitartean, arratoi pirata etengabe loditzen zen.

Irensten ari da guztion janaria. Uh uh uh !

Bidetik kulunkatuz ahate bat agertu zen eta oso ahots baxuan esan zion:

“Zelan zaude? “

“Zu...” kar kar kar... Ezer ez duzula ikusi dut” arratoia kexatu zen. “Hala bada... Zu jan beharko zaitut! Ez duzu oso mamitxu ematen, zihur gogor baino gogorragoa zaudela baina ni naiz... arratoi...”

“arratoi pirata?”

“arratoi pirata!”

“arratoi pirata...”

“Bai arratoi pirata naiz eta gaur askaltzeko, ahatea jan nahi dut.”

“Itxaron! karranka egin zuen ahateak. Ahizpa bat dut, nahiago izango dituzun gozokiak dituen. Zu ezagutu nahiko zintuzke eta ziur izugarri atsegingo duzula. Bera bizi den koba ilun eta sakonean, mendixkako gailurrean bertan gaileta eta gozoki piloak gordetzen ditu. Han asetu arte jan zenezake.

“Bai, eraman nazazu!” agindu zion arratoi lapurrak.

“Arre!”

Eta buka ezina ematen zuen bidea jarraitu zuen, bidean gora eta beheara egin zuten ...

“Edan!” ...bihurgune bat beste baten atzean. Azkenik, ezkutuko koba aurkitu zuten eta ahateak karranka egin zuen: “arratsalde on ahizpa! Ahizpa? Ahizpa? Ahizpa? Ahizpa?” eta ahots bat heldu zen kobaren barrutik.

“Ba al dituzu gozokiak?” oihukatu zuen arratoiak.

“Gozokiak? gozokiak?” oihartzunak erantzun zion.

“Gozokiak nahi ditut eraman!” oihukatu zuen arratoiak. Bere begietan zekenkeriak distirutzen zuen.

“Eraman, eraman, eraman!” kobak erantzun zion.

“Arre! Arre! Arre!”

Arratoi pirata bere zalditik jaitsi zen eta koba misteriotsuan sartu zen.

Ahateak zaldiaren bridak hartu zituen eta bidetik jaisten hasi zen.

“Gozokiak!”

“Gozokiak! Gozokiak! Gozokiak!”

Arin, ziztu bizian ahatea ausarta mendixkatik jautsi zen

“Lauhazka bizian!”

Lauhazka bizian jaitsi zen aurreko tokira bere

“Lagunak? Har itzazue!”

Zakuko janaria partekatuko zuten eta gau osoan zehar ospatu zuten.

Garraak dantzan zebiltzan distiratsu eta musika ozen jotzen zuten alaitsu.

Guztiak dantzan ibili ziren ilargipean.

“Orain libre bizi gaitezke , arratoi pirataz libratu baikara”

“Zer gertatuko zaio oihartzunaren kobako arratoiari?”

“Itxaron!” “ Itxaron! Itxaron! Itxaron!” oihartzunaren kobako arratoiak oihu egin zuen eta iluntasunetik ateratzeko irteera topatu zuen arte ibili zen.

“Ez!”

“Hori!”

“bai!”

“Agur!”

“Arratoi berekoi eta lapurrak ez zuen berriro ere bideetan lapurtu gozoki dendan lana topatu zuelako.”

“Gozoki dendan?”

“Gozoki dendan!”

“Arre!”

“Eta han lanean ari denean esaten da, gozoki denda txukun-txukun mantenduz.”

Musika René Aubry